

вече отъ двайсетъ и осемъ години и бѣше присвоилъ много думи и работи отъ тѣхъ. Отначало той служеше съ бабичката си, която прислужваше въ женското отдѣление; но прѣди осемъ години я изгуби: заразила се бѣше отъ тифъ, пѣкъ бѣше слаба, и докторитѣ не можаха да я спасятъ. Разтъжи се тогава старецътъ, кълна и доктори и лѣкарства, мълча имъ близо двѣ години. Искаше дори и да напустне: парици си имаше вече доста; но дълго мисли и най-сетнѣ рѣши да остане, за тѣхъ, за болнитѣ . . . Обичаше той бабичката си много. Дотогава той вѣрваше въ докторитѣ и гледаше на тѣхъ като на светитѣ безсребреници, като на светци-чудотворци. Но съ бабичката си изгуби и вѣрата си въ тѣхъ и, когато нѣкой боленъ му се похвалѣше, че докторитѣ му помогнали, че скоро ще стъпи на крака и ще си отиде, дѣдо Манолъ свие раменѣ:

— Помогналъ ти Богъ, синко, — яка душа си ималъ.

А повечето отъ болнитѣ постъпваха въ болницата твърдѣ късно, когато болестъта имъ е вече напрѣднала дотамъ, че никой не можеше имъ помогна. И ако нѣкой такъвъ се оплачеше скришомъ на дѣда Манола, че не му вѣрви, той се поогледа, па му стисне ржката и му нашепне туку на самото ухо:

— Нели ти казахъ! Я си иди ти по-добрѣ на село. Климатътъ, тоесъ авата тебе ще ти помогне. Тукъ ние помагаме-помагаме, ама пакъ Господъ да си има грижата. Ей ноцесъ пакъ погребяхме едного . . .

А въ послѣдне врѣме болницата бѣ прѣпълнена съ ранени и заболѣли отъ вжтрѣшни болести